

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10.

Den 15de Februar 1889.

38te Aargang.

Guds Profeter i gamle Dage.

(Af C.)

Menneskene gjøre sig ofte ganske beynnderlige Forestillinger om en Profet, baade med Hensyn til hans formodede Udseende, Klædedragt, Sædvaner og Talemaade, ja vel som angaaende hvad der efter deres Mening vilde gjøre ham til en Profet, enten falsk eller sand. Man har ogsaa danner sig forskjellige Meninger, med Hensyn til den Tid, da der var eller ikke var Profeter blandt Menneskene, ja endogaa om den Tid, da der ingen kunde eller skulde være, og efter saadanne usikre Begreber, har man troet sig i Stand til at bedømme om en Mand var sendt af Gud eller ikke, uden at overveje først, enten disse Anstuelser hvilede paa nogen Grundvold eller ikke. Som oftest hidrore Nutidens Begreber om en Profets Udseende, fra de Indtryk, som man har faaet ved at beskue Malerier og udhugne Billeder, eller fra de Illustrationer som findes i Billedbibler

og andre religiøse Bøger. Ifølge disse forventer man at se et Herrens Sendebud, som en gammel Mand med et langt og udtæret Ansigt, langt uredt Haar, snævjede Hænder med upudsede Negle, blottede Fødder med eller uden Sandaler, og ja tilsmudsede som Støv og Regn kunde gjøre dem; han maatte være iført en lang, grov, gammeldags Truentimmerkjole eller noget lignende, eller ogsaa være klædt i Faar- eller Gjedestind lige som de kom fra Dyrets Krop, eller ogsaa maatte han komme i et Lagen eller Tæppe, med en laaden Kappe udenpaa sig, og enten have en lang Stav, et Kors eller noget andet symbolisk Mærketegn paa sin Værdighed, saa at Folk kunde se, at han virkelig var en Profet. Hans Bopæl maatte være en Hule i Jorden eller i et Bjerg, og der maatte ikke findes noget som helst Bohave, men kun lidt muggent, flere Aar gammelt Straa. Naar han

talede til Folket, skulde det (efter de traditionelle Begreber) ske med klingende Stemme, rullende Tjue og vilde, rasende Gebærder; hans Prædiken skulde foregaa i en Orken, paa et Bjerg eller andet højt Sted, eller hvis han var i Byen, fra Taget paa et Hus, medens Tilhorerne lyttede til paa Gaden eller maaske stenede ham til han faldt ned. Urimelige og latterlige, som disse Tjeer synes, naar man vil fore Oldtidens Profeter (jaaledes som Nutiden tænker sig dem), frem for Hjert, saa er det desværre dog fra et saadant Synspunkt, at man tror sig i Stand til at bedømme om en Mand er Profet eller ikke. Man vil ikke tro, at en Guds Profet kunde være saa forjængelig, at benytte Kam eller Sæbe, eller at han vilde klæde sig og leve som andre Mennesker, tale paa almindelig Maade, læse i trykte Bøger og dertil maaske benytte Brillen, klæde sig efter Tidens Skik, og maaske have Familie, Hustru og Børn, eller virke i et Haandværk eller anden Næringsvej for sit Underhold som Paulus gjorde; thi dette vilde komme i Strid med de traditionelle Begreber som man har dannet sig fra Barndommen og som vore Forsædte havde gjort sig før os, saa vel som komme i Modsetning med Traditionen og alle dens mange Medhjælpere af Billeder. Det er for, om muligt, at bringe en eller anden oprigtig Sjæl til en mere omhyggelig Overvejelse af hvad der virkelig gjør et Menneske til en Herrens Tjener, enten som en Profet, Seer, Apostel, Evangelist, Præst eller Lærer for Folket, at vi her ville nedskrive nogle af vore Anskuelser, grundede paa den hellige Skrifts Bidnesbyrd og Kjendegjerninger.

Der har været baade sande og falske Profeter i Verdens forskjellige

Tidsaldrer, forsaavidt som vi har nogen Kundskab derom, med Hensyn til Guds Folk, men det er fornemmelig vor Hensigt, at omhandle de sande Guds Tjeneres Kaldelse og Kjendtegn, samt paavise, at de ikke vare absolut indskrænkede til nogen vis Tid, eller til noget bestemt Sted eller Folk paa Jorden. Frelseren regnede Abel blandt Profeterne (Matth. 23 34—35.) og Apostlen Judas Thadæus fremhæver Enoch, den syvende fra Adam, som en stor Profet, der, alt i sin tidlige Tidsalder, profeterede angaaende Frelserens herlige Tilkommelse i de sidste Dage og de Udeliges Skjæbne ved hans Komme. (Juda 14—16.) Noah forkyndte om Syndfloden et hundrede og tyve Aar, inden den kom, og arbejdede paa samme Tid, da han var en stor Guds Profet, som Skibstommermand medens Arken byggedes; Abraham, Melchisedek, Lot og andre af Patriarkerne vare Kvæghandlere eller dreve andre Næringsveje for deres Livsophold, medens de vare betroede deres ansvarfulde Mission, som den Højstes Tjener med Frelsens Budskab til deres Medmennesker. I omtrent to Tusinde Aar, inden Herren gjorde en Pagt med Abraham og udvalgte ham til at blive Stamfader for det den Gang tilkommende Israels, havde Gud jaaledes valgt sine Tjener Profeterne blandt Adams Efterkommere, med særligt Hensyn til deres Værdighed eller Brugbarhed, og det ses jaaledes, at Profeterne ikke blot tilhorte Israels Hus eller den mosaiske Husholdning. Job var ingen Israelit, ejheller Melchisedek, Noah, Enoch eller Abel, og dog vare de Herrens udvalgte og anerkjendte Tjener, og nogle af dem lige saa store Profeter, som de, der senere bleve oprejste efter Abrahams Dage.

Ligesom der jaaledes vare mange

jaude Guds Profeter før Abrahams Dage og inden der endnu fandtes noget Israël, jaaledes var der ogsaa jaude Profeter efterat den mojsaiske Husholdning blev ophævet ved Kristus og en ny Husholdning med Evangeliet indført. Frelseren siger: „See, jeg sender til Eder Profeter og Vise og Skrifstfuge“; (Matth. 23, 34.) Paulus siger: „Den, som nedfoer, er den Samme som og opfoer langt over alle Himle, at han skulde fylde alle Ting, og han beskikkede Nogle til Apostle, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere“. (Eph. 4, 10—11.) Samme Apostel skriver til Corinthierne: „Men Aandens Åbenbarelse gives hver til det, som er nyttigt; En gives Bisdoms Tale formedelt Aanden, en Aanden Kraft til Undergjerninger; en Aanden profetisk Gave; en Aanden at bedømme Aander; en Aanden adskillige Tungemaal; en Aanden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, efter som han (Gud) vil. Men I ere Kristi Legeme og Lemmer enhver især; og Gud har sat i Menigheden først Apostler, for det Andet Profeter, for det Tredie Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal. Monne Alle være Apostler? Monne Alle være Profeter? o. s. v. (1 Cor. 12, 7—11 og 27—19.) Læs hele dette Kapitel. I samme Epistel 14 Kap. 1 skriver han: „Siger efter Kjærligheden, tragter efter de aandelige Gaver, men mest, at I maatte profetere“.

At de Hellige, under Apostlernes Vejledning, ikke alene tragtede efter, men virkelig opnaaede og bejad disse

Gaver, vi ses tydeligt af Apostlernes Undervisning om den Orden, hvori baade Embederne og de aandelige Gaver stode til hverandre i Menigheden, og at de bleve ansete for mundværlige Dele og Egenskaber af Kirken, der ligenedes ved et naturligt Mennekelegeme, hvorpaa disse vare Lemmer, sees ligeledes, idet han siger: „Vi ere jo alle døbte i een Aand til at være eet Legeme, hvad heller vi ere Føder eller Græker eller Trælle eller Frie, og vi have alle drukket af Kaffen til at være den samme Aand. Og saa Legemet er ikke eet Lem, men mange. Der som Føden vilde sige: fordi jeg ikke er Haand, derfor hører jeg ikke til Legemet, mon den derfor ikke hører til Legemet? Der som det ganske Legeme var Dje, hvor blev da Hørelsen? Der som det ganske Legeme var Hørelse, hvor blev da Lugten? men nu har Gud sat Lemmerne, ethvert af dem, i Legemet, efter som han vilde. Der som de alle vare eet Lem, hvor blev da Legemet? Men nu ere der vel mange Lemmer, dog kun eet Legeme. Djet kan ikke sige til Haanden: jeg har dig ikke behov, eller atter Hovedet til Fødderne: jeg har Eder ikke behov.“ (1 Cor. 12, 13—21.) Apostlernes Gjerninger ontaler „en Profet ved Navn Agabus, en Jesu Discipel, som tog Paulus's Bælte, og bandt sine egne Hænder og Fødder, og jagde: dette siger den Helligaand: den Mand, som dette Bælte hører til, skulle Fødderne jaaledes binde i Jerusalem og overantvorde ham i Hedningers Hænder“ (Ap. Gj. 20, 9—11.) Man vil ligeledes paa samme Sted se, at „Evangelisten Philippus havde fire Døtre, som vare Jomfruer og vare Profetinder“. — Ingen kan jaaledes benægte, at Profeterne tilhorte den evangeliske Uddeling ligesaa meget, som den mojsaiske og patriarkalske, og at de

Kristne vare berettigede til at have den Klasse af Herrens Tjenere, lige jaavel som de Andre. Agabus var langt fra den eneste Profet, „thi i de jamne Dage kom Profeter ned fra Jerusalem til Antiochia, og een af dem, ved Nabi Agabus, stod og tilkjendegav ved Manden, at der skulde komme en stor Hunger over ganske Forderige, hvilken og kom under Kejser Claudius“. (Ap. Gj. 11, 27—28.)

„Vidnesbyrdet om Jesus, er Profetiens Aand“. (Mat. 19, 10.) Det var den Aand, om hvilken Profeten Joel havde talet og sagt: „Og det skal ske i de sidste Dage, siger Gud, da vil jeg udgyde af min Aand over alt Kjød; og Eders Sonner og Eders Dotre skulle profetere, og de Unge blandt Eder skulle se Syner, og de Gamle skulle have Dromme; ja endog over mine Tjenere og over mine Tjenestevinder vil jeg i de Dage udgyde af min Aand, og de skulle profetere“. (Ap. Gj. 3, 17—18.) Apostelen Peter erklærede, at det var netop denne Aand, som blev udgydt over Apostlerne paa Pintsedagen, som en Opfyldelse af Joels Profeti og Frelserens Forjættelse til dem, den Gang da han stod i Begreb med at forlade dem, idet han sagde: „Og se, jeg sender min Faders Forjættelse over Eder. Men I skulle blive i Jerusalem's Stad, indtil I blive iforte med Kraft af det Høje“. (Afsk. 24, 49) De havde derfor annammet Profetiens Aand, og vare Profeter, jaavel som Apostler, men da Apostlerne vare Kirkens overste Embedsstand, jaavel maatte alle de underordnede Embeder, Gaver eller Kræfter i Kirken være dem underdanige og, som Paulus udtrykker sig, „Profeters Aander ere Profeter underdanige“ (1 Cor. 14, 32.) Apostlerne var, lignelsesvis talt, Me-

nighedens Dine; de vaagede over dens aandelige og timelige Velsærd; de skuede fremad og opdagede ved den profetiske Aand, de Farer der truede Kirken med Undergang og de advarede de Hellige, ofte mange Aar i Forvejen, for at de, i det mindste, som Individider, kunde vogte sig for de Snarer og den Fordærvelse, som et almindeligt Forsald vilde føre over Verden. Saaledes, skriver Paulus: „Men Manden siger klarlig, at i de sidste Tider skulle Mogle affalde fra Troen og hænge ved forførte Aander og Djavles Verdomme, ved deres Hylleri som tale Løgn, brandmærkede i deres egen Samvittighed, som hyde ikke at gifte sig“ o. s. v. (1 Tim. 4, 1—3.) Dette var uagtet en Profeti, udtalt af en Apostel, men langt fra den eneste, som findes i det nye Testamente. Paulus advarede de Ældste, som kom til ham fra Efesus, idet han tog Afsked med dem for sidste Gang: „Saa giver Agt paa Eder selv og den ganske Hjord, iblandt hvilken den Helligaand jatte Eder som Tilsynsmænd, at vogte Guds Menighed, hvilken han forhvervede med sit eget Blod; thi jeg veed dette, at der skal indkomme svare Ulve iblandt Eder, efter min Bortgang, som ikke skulle spare Hjorden, og af Eder selv skulde opstaa Mænd, som skulde tale forvante Ting, at drage Disciplene efter sig“. (Ap. Gj. 20, 28—30.) Et andet Sted finde vi følgende af jamne Apostel: „Men vid dette, at i de sidste Dage skulde vanskelige Tider være at forvente, thi Menneffene skulde være egenkærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, Forældre uslydige, utaknemmelige, vanhellige, usjærlige, usjorlige, Vagtalere, unaadelige, unuilde, uden Kjærlighed til dei Gode, Forrædere, fremspujende, opblæste, som mere elske Velhst end de elske Gud, som

have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft". (2 Tim. 3, 1—5.) Endvidere: „Thi den Tid skal komme, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Høbetal, efter hvad der kilder deres Dren, og de skulle vende Dreene fra Sandheden og henvende sig til Fabler". (2 Tim. 4, 3—4.) I 2. Thesaloniker Brev, profeterer Paulus om „Frasaldet" og „det Skydens Menneske", „Fordærvelsens Son, han, som modsætter og ophøjer sig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, ja at han sætter sig i Guds Tempel (eller Menighed) som en Gud, og udgiver sig for at være en Gud". (2 Thej. 2, 1—7.) Apostelen Peter var ligeledes en Profet, som det vil ses af følgende: „Men der vare og falske Profeter iblandt Folket, ligesom der og blandt Eder skulle være falske Lærere, som skulle indføre fordærvelige Sætter og nægte den Herre, som dem kjøbte, hvilke skulle føre over sig en hastig Fordærvelse. Og Mange skulle efterfølge deres Ryggesløshed, for hvis Skyld Sandhedens Vej skal bejpottes". (2 Petri, 2, 1—2.) I samme Brev 3 Kap. skriver han: „Vider da først dette, at i de sidste Dage skulle der komme Bejpottere, som vandre efter deres egne Dyster, og sige: hvad blive der af Forjættelsen om hans Tilkomme? thi fra den Dag, Fædrene ere hensovede, forblive alle Ting saaledes, som fra Skabningens Begyndelse". Johannes, den elskelige Discipel, var en profetisk Seer, og havde Verdens tilkommende Begivenheder udsølet for sig, som ved et storartet Panorama, idet en Engel udtrykkelig blev sendt for at vise ham det Tilkommende og forklare ham de profetiske Syners

Betydning. (Læs Begyndelsen af Aabenbaringen.) I det 13 Kapitel, 1 Vers af Apostlernes Gjæringer finde vi følgende: „Men i Antiochia i den derværende Menighed vare der nogle Profeter og Lærere, nemlig Barnabas og Simon med Tilnavn Niger, og Lucius den Cyrenæer, og Manaen, som var opfødt med Herodes den Fjerdingssøn, og Saulus". Det ses saaledes, at der fandtes adskillige Profeter og Profetinder i den første kristne Menighed, under Apostlenes umiddelbare Bestyrelse, der ogsaa selv havde den profetiske Gave. Der er, desværre, kun Lidt blevet nedskrevet, eller i ethvert Tilfælde er der kun Lidt naaet ned til vore Dage, af hvad disse kristne Profeter forudsigte eller skrev enten angaaende deres egen Slægt, eller dem, som skulde leve længere hen i Fremtiden, men det, som vi har anført af Pauli og Petri Profetier angaaende Frasaldet, viser tydeligt nok, at det er gaaet bogstaveligt i Opfyldelse.*

Vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, var dog den største af alle Profeter. Hans bekendte Profetier, som især findes i Matthæi Evangelium 24 Kapitel, angaaende Jerusalems Odelæggelse, hans egen Tilkomme og Verdens Ende, finde ikke deres Lige i Tydelighed i nogen anden af Bibelens Boger, og hvad den forstomtalte forfærdelige Begivenhed angaar, nemlig Jerusalems Odelæggelse, saa indtraf alle Enkeltighederne med en saadan Nøjagtighed, at endog de fleste Jøder have indrømmet, at han virkelig var en Profet, skjønt de nægte at anerkjende ham som Guds Søn og den forventede Messias. Forudsæende det forblindede

*) Læs Stykket betitlet: „Nutiden fremviser Frasaldets Følger" i Skandinaviens Stjerne, indværende Aargang.

Folks Skjæbne udbrod han: „Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslaar Profeterne, og stener dem, som ere sendte til dig; hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, ligesom en Høne forsamler sine Aylinger, men I vilde ikke. Se, Eders Hus skal lades Eder øde“. (Matth. 23, 37—38.) „Og Jesus gif ud, bort fra Templet, og hans Disciple gif til ham, for at vise ham Tempelets Bygninger. Men Jesus sagde til dem: se I ikke alt dette? Sandelig siger jeg Eder: her skal ikke lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes. Men da han sad paa Oljebjerget, gif hans Disciple til ham affides, og sagde: sig os, naar skal dette ske? og hvad Tegn skal der være paa din Tilkommeelse og Verdens Ende?“ (Matth. 24, 1—3.) Vi ville kun dvæle ganske kortelig ved Besvarelsen af det første Spørgsmaal. Bed at læse dette mærkelige Kapitel, fra det 4. til 26. Vers, vil man finde, at Mange skulde komme i hans Navn og udgive sig for at være Jødernes forventede Messias, og at de skulde forføre Mange; at Apostlerne skulde leve til den Tid og saa høre om Krige og Rhytter om Krige, men at dette kun var Veernes Begyndelse, og at de derfor ikke maatte være forstrækkede; at der skulde være Hunger (sandshnlignvis den samme, som Agabus senere profeterede om) og ligeledes Pestilens, og at de selv skulde blive haardt plagede af de ugudelige Jøder. At falske Profeter skulde opstaa og forføre Mange, men, „naar I (Apostler) se Ødelæggelsens Bedrøffethed, at staa paa det hellige Sted, da fly paa Bjergene, hvo, som er i Judæa, og hvo, som er paa Taget, stige ikke ned, at hente Noget i sit Hus, og hvo, som er paa Algeren, vende ikke tilbage, at hente sine Klæder; men ve de Frugt-

jommelige og de, som give Die i de Dage!“ Røden skulde blive større paa den Tid, end den nogeninde havde været eller vilde blive blandt noget Folk; falske Kristi og falske Profeter skulde opstaa og gjøre Tegn og Undergjerninger, og, Herren tilføjer: „se, jeg har sagt Eder det forud“.

Den jødiske Historiefriver Josephus, som selv levede paa den Tid, da Jerusalem blev ødelagt og Levningerne af den jødiske Nation blev adspredt iblandt alle Folkelag, giver, ved sin Beskrivelse af denne skrækkelige Tid, denne Profeti forøget Interesse og Bekræftelse. Det var ved Paaskefestens Tid, da Jøderne fra alle Dele af Landet, saa vel som fra Udlandet vare komne til Jerusalem, for at højtidelig holde denne Fest, og der var derfor en uhyre Mængde Menneker samlede i den uhykelige Stad. Templet var især fuldt til enhver Tid, og den romerske Gubernør havde derfor Soldater tilstede i Templet, for at holde Orden. Ved en vis Lejlighed udviste een af disse hedenske Soldater sin Foragt for den jødiske Gudsdyrkelse, ved at vende sin blottede Bagdel ud mod Folket, fra Galleriet hvor han havde Vagt, og dette opvakte Jøderne til et saadant Raseri, at de stenede Soldaterne. Gubernøren sendte imidlertid sine Stridsmand Forstærking, og de forstrækkede Jøder, som søgte at flygte ud af Templet, nedtraadte hverandre, saa at omtrent tyve Tusinde Menneker omkom i Trængselen. Denne Begivenhed ledede til den egenlige Opstand, der endte med Stadens og Tempelets Indtagelse og Ødelæggelse, og til at Jesu Profeti blev bogstaveligt opfyldt, idet den romerske Kejser Titus lod Ruinerne jevne med Jorden, saa at der ikke fandtes „Sten paa Sten uden den jo blev nedbrudt“. En

Million og hundrede Tusinde Mennesker omkom under denne frygtelige Belejring, og 97,000 bleve solgte som Slaver, for siden for det Meste at tjene vilde Dyr til Føde, eller at maatte kæmpe mod hverandre paa Liv og Død i de romerske Forlystelsessteder. Resten spredtes over al Verden, hvor de endnu befinde sig, som et Folk, uden Land eller Nationalitet, men dog kjendt af Alle, som Efterkommere af det Folk der forsvædede deres Messias, og derfor i mere end atten Hundrede Aar have maattet lide Følgerne. Det er muligt, at vi ved en anden Lejlighed ville have mere at sige angaaende denne mærkværdige Profeties bogstavelige Opfyldelse, men saa meget er beviist, at Profeterne horte til den kristne Kirke, ligesaa meget som Apostler, Evangelister, Hyrder eller Præster, Lærere, Biskopper og Diaconer.

Efterjom der tales om falske Profeter ved flere Lejligheder, saa er det af stor Bigtighed at have et Kjendetegn, som vil sætte os i Stand til at skjelne imellem de sande og de falske Profeter. Herren har givet os et jaadant Kjendetegn i følgende Ord: „Du siger i dit Hjerte: hvorledes skulle vi kjende det Ord, som Herren ikke har talt? — Naar Profeten taler i Herrens Navn, og det Ord sker ikke og det kommer ikke, det samme er det Ord, som Herren ikke taledes.“ (5 Moje 18, 21—22.)

Det var netop ved de falske Kristi og falske Profeter, som opstode den Ene efter den Anden under Belejringen, at Jøderne bleve forlevede til deres haardnakkede Modstand, der endte med Nationens Undergang, medens, paa den anden Side, de Kristne, erindrende Frelserens Advarsel og Raad, da „de saa Ubelæggelsens Bederstyggenhed at staa paa det hellige Sted“, flygtede

til Bjergene og undgik derved de Belejredes skrækkelige Skjæbne.

Profeterne havde intet Særkjende, der udmærkede dem fra deres Samtidige i Klædebragt eller Levemaade. De vare, ligesom Apostlerne og andre af Kirkens Embedsmænd, hvad Klædebragten angaar, ligesom andre Mennesker og derfor ikke kjendte af Folket. Selv Frelseren var aldeles lig sædvanlige Mennesker. „Han var i Verden, og Verden er gjort ved ham, og Verden kjendte ham ikke.“ (Joh. 1, 10.) Johannes, den Døber, vidnede og jagde: „Jeg døber med Vand, men han staar midt iblandt Eder, den I ikke kjende, han er den, som kommer efter mig, hvilken har været for mig, hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at opløse. Dette skete i Bethabara, paa hin Side Jordan, hvor Johannes Jesus komne til sig og siger: Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd! Han er den, om hvilken jeg jagde: efter mig kommer en Mand, hvilken har været for mig; thi han var før end jeg, og jeg kjendte ham ikke; men paa det han skulde aabenbares for Israel, derfor er jeg kommen, og døber med Vand. Og Johannes vidnede og jagde: jeg saa, at Manden soer ned som en Due fra Himmelen, og den blev over ham; og jeg kjendte ham ikke, men den, som sendte mig at døbe med Vand han jagde til mig: paa hvem Du ser Manden fare ned og blive over ham, han er den, som døber med den Helligaand.“ (Joh. 1, 26—33.)

Det er derfor intet Under at Jøderne „foragtede ham“, at de romerske Soldater „spottede ham“ og at han paa baade de jødiske og romerske Tyrigheders Befaling blev forsvædet som en Misdæder og led den mest paaærende og forjædelige Død, som de

kunde tildele den groveste Forbryder. Hans Disciple, baade Apostle og Profeter, maatte dele samme Skjæbne, fordi Verden ikke kjendte dem, men, i mange Tilfælde troede at vise Gud en Tjeneste ved at udrydde de forhadte Kristne. Herren havde selv sagt, medens han var hos dem: I skulle hades af alle Folk for mit Navns Skyld", og „have de kaldt Husbonden Belzebub, hvormeget mere da ikke hans Husfolk." „Se, jeg sender til Eder Profeter, og Vise og Skriftekloge; og

Rogle af dem skulle I ihjelslaa og forsfæste, og Rogle af dem skulle I hindringe i Eders Synagoger og forfølge dem fra Stad til Stad". Dette blev bogstaveligen opfyldt ved at de Ugudelige, saa vel som den uidskjære, religiøse, men alligevel forblindebe Del af Folket, forfulgte og dræbte Herrens Tjenere, idet de ikke kjendte dem; thi de lignede saa meget andre Menneſter i Udseende, Klædedragt, Sæder og Levemaade, at Jagen kunde je paa dem, at de vare Guds Tjenere.

Den 15de Februar 1889.

Ansvarligheden ved at præsidere.

(Fra Deseret News.)

Det er absolut nødvendigt, at Enhver, som er bestikket til at præsidere eller overtage Ledelsen enten i Kirkenes større eller mindre Afdelinger, bør gjøre dette i fuldkommen Overensstemmelse med Evangeliet's Mand. Denne Kirkes Organisation, i det Hele taget, er organiseret paa den mest fuldkomne Maade, og indbefatter derfor en Mængde ledende eller præsiderende Stillinger, som gjør, at det omhandlede Æmne bliver af største Vigtighed.

At kunne præsidere over nogen Del af Guds Folk paa den rette Maade, er en stor Maadegave fra Herren, og at være anbetroet noget Embede af den Slags, om det end synes nok saa ringe, er af stor Betydning paa Grund af det Ansvar som følger med det. Det indbefatter Bestyrelsen af Guds Arv, og stor Straf vil derfor paahvile dem, som omgaaes med denne Myndighed paa en let-sindig eller uretfærdig Maade.

Fattigdom og Rigdom, saa vel som mange andre af dette dødelige Livs Omstændigheder, vil vistnok ofte prove Menneſkets Karakter, men Intet vil jaaledes bringe en Mand's sande Karakter til at vise sig, som Magt eller Myndighed. Ved Udøvelsen af denne, vil han enten udvise sin Sjæls ædle Egenskaber eller ogsaa sin Sneyerhæjertethed og Mangel paa disje.

Den Mand, der er bedst stikket til at præsidere, er han som kan gjøre det, uden at Nogen føler det. Han omgiver sig blot med den Slags Værdighed, som er den naturlige Afspjeling af hans egen ædle Karakter, og søger at forene Ydmyghed med stor Taalmodighed og Overbærenhed, hvilket udgjorde et af Hovedtrækkene i Frelserens Liv og Levnet. Ved at tage tilbørligt Hensyn til

sine Underordnedes Stilling, Omstændigheder, Faaetevner og andre Forholde, vil han vinde Tillid og Styrke. Den Slags Mennesker ere naturlige Ledere og store Mænd, uden Hensyn til hvor ringe deres Stilling end kan synes, og hvor de præsidere eller tage Ledelsen, der ville de Underordnede altid underkaste sig deres Raad.

Den mest anstødelige Maade at præsidere paa, er netop det Modsatte af hvad vi ovenfor har beskrevet, eller hvad man med Rette kunde kalde, den fordringsfulde Maade. Den giver sig tilkjende ved en hyppig Omtale af den høje Stilling, som en saadan Person indtager, og hentyder til, at dette alene burde være nok til at forskaffe ham ubetinget Lydighed.

En anden Maade, hvorpaa denne Slags Karakterer give sig tilkjende, er ved at bære sig ad, som om Intet kunde blive gjort rigtigt, uden at den præsiderende Myndighed personlig tog sig af det.

Nogle synes rent at have forglemt, at Grundprincippet i al fornuftig Styrkelse, er fornemmelig, at forstaa at benytte Andres Evner paa den mest fordelagtige Maade til Værkets Fremme, og ved at gjøre det bedst mulige Brug af de Kræfter, som ere stillede til Ens Raadighed. Intet Talent, som paa nogen Maade kan tages i Brug, bør lades ubenyttet. Hele Naturen, og Naturens Gud, underretter os om, at Virksomhed er Liv — Uvirksomhed er Død.

Man kan godt nedskrive, som en afgjort Sandhed, at ingen Mand kan paa en tilfredsstillende Maade opfylde sine Pligter, uden at han er fuldkommen paa det Reue med den rette Opfattelse af enhver Embedsmands Pligter og Rettigheder, som staa under hans Ledelse. Derjom han selv er uvidende i saa Henseende, er det umuligt for ham at kunne give Andre den rigtige Vejledning. Hvor nødvendigt er det derfor ikke for Enhver som præsidere i nogenformhelst Afdeling af Kirken eller Menigheden, at sætte sig i Besiddelse af den fornødne Kundskab, saa vel som at søge Visdom til at anvende den.

Med Hensyn til Forholdsregler i Menigheds-Anliggender, saa ville de præsiderende Brødre finde det til stor Hjælp for deres Planers Gjemmemførelse, at forklare sig tydeligt. Dette vil uddanne eller berede Medlemmernes Sind til at indse Sagen og antage Forslaget, naar det kommer til Udgjørelse. Paa den Maade kunne alle, som ere interesserede, blive bragte til at give sit Bifald efter moden Overvejelse, idet de tidligere ere blevne overbeviste om Sammes Nødvendighed. Den præsiderende Embedsmand leder saaledes sin Flot med sig, og staar selv som et Lys og Exempel midt iblandt dem. De udgjøre tilsammen eet forenet Hæle. Hovedet, som er den præsiderende Myndighed, er noje forbundet med Legemet, og anerkjender hvert enkelt Lems Brugbarhed og Nytte, ethvert af dem, i sin særegne Stilling i Samfundet.

Tankeprog. At gjøre sin Pligt er ret, men det er ikke mere end ret at gjøre sin Pligt.

— Det er slemt ikke at kunne se, men det er værre ikke at kunne græde.

Nutiden fremviser Træfaldets Følger.

(Af C.)

(Fortsat fra Side 136.)

Dødsfynder,

af den skrækkeligste Beskaffenhed, blive gjort til en indbringende Forretning i mange af Kristenhedens store Stæder, og sjønt de ikke ligesom ere sanktionerede ved Lov, saa ere de dog tolererede og udøvede med Samfundets Vidende og Samtykke, uden at der gjøres alvorlige Forsøg paa at undertrykke disse skrækkelige Dunder eller straffe de Skyldige. Som et Exempel gjengive vi, efter et amerikansk Blad, følgende Skildring af den moralske Tilstand i det kristelige (?) Chicago:

„Skilsmisser, Drukkenstab og Dynamit-Attentater ere ikke de eneste forbryderiske Industriegrene, som florerer i Chicago, thi der findes En til, som truer med at stille alle de tre foromtalte Samfundsonder i Skyggen, og det er Barnemord eller Fosterfordrivelse. Bladet Chicago Times, har, (ligejont Pall Mall Gazette i London gjorde) anstrængt sig for at udforske i hvilken Udstrækning denne afskyelige Forretning bliver drevet der i Byen. Et betydeligt Antal, mandlige, saa vel som kvindelige Referenter, bleve derfor satte i Virksomhed, for at forskaffe de fornødte Oplysninger, og disse henvendte sig derfor til de fleste af Chicago's Læger og Jordemødre under forskellige Foregivender. Udfaldet af disse Undersøgelser, ere i Sandhed frygtelige. Man fandt, at der var omtrent tre Hundrede Læger og ligesaa mange Jordemødre, som befattede sig med denne skrækkelige For-

brydelse som en Næringsvej, og der kan ikke være Tvivl om denne Beretnings Paalidelighed. Chicago Times publicerer endog saa Navne og Bopæl paa de Læger, og Jordemødre, som vare villige til at „hjælpe nuge Damer ud af deres Forlegenhed“. Betalingen derfor er ikke særdeles høj, naar alle Omstændigheder tages i Betragtning, idet de lade sig nøje med fra 5 til 200 Dollars for hver Patient.

Denne morderske Forretning trives i en saadan Grad, at der er en Institution i Chicago, som udelukkende beskæftiger sig med Fosterfordrivelsjer. Den kendes naturligtvis kun under Navn af Hospital, men burde hellere kaldes et Slagterhus eller noget lignende. En af dette Hospitals Læger indstaaer for sammes gode Indretninger for Djemedet, saa vel som for at ingen Hemmelighed bliver røbet. Vi gjengive nedenfor hvad Times beretter:

I Gaars-Avisen (Chicago Times) gav een af de kvindelige Referenter følgende Beretning om sit Besøg hos Dr. Hale, boende i Nr. 69, i to og tyvende Gade. Man bør lægge vel Mærke til hvad han jagde til hende, efterat have lovet at foretage Fosterfordrivelsen: „Ser De, det forholder sig saaledes. Naar De lægger Dem ind her paa Hospitalet, saa maa de gjøre Regning paa at blive til det Hele er overstaaet. Derjom Noget indtræffer for tidligt, saa vil det være nødvendigt at kunne bevise, at De har

brugt Mediciner forinden De kom her, men at De havde ophørt med at bruge dem, fordi De troede at de ikke virkede. Det vil da se ud som et naturligt Tilfælde. Dette er naturligvis kun for en Sikkerheds Skyld, men De maa vide, at i denne Institution ere baade Præster og Læger interesserede, og man bruger derfor her alle mulige Forsigtighedsregler. Jeg vil nu give Dem uogen Medicin — det er dog mest for at De kan sige, at De har taget Medicin forinden De kom her, i Tilfælde af at Noget skulde hændes. Jeg vil give Dem en Befaling til Bestyreren. Han er en meget forekommende Mand og hans Frue er en udmærket Kvinde, og de forstaa begge at forholde sig tanje.“

Dette Uemue kan ikke vel drøftes nøjere, uden at det ogsaa vil omhandle Meget, som ikke passer i sædeligt Selskab, men Times angriber det uforbeholdent i alle dets afsthyelige Enkeltheder, og det paa en Maade, saa at det ikke kan misforstaaes af den mest Uthvudige. Der findes altsaa mindst sex Hundrede, som drive denne skrækelige Forretning. Dette Antal forbrøderste Mænd og Kvinder veed man driver den, men hvormange der driver den, som man ikke kjender, er det vanskeligst at beregne. Derjom man blot beregner een Patient om Ugen for hver af disse 600 Læger og Jordemødre, saa vil dette udgjøre omtrent 30,000 unge Kvinder om Aaret, der falde som Ofre for Usædelighed og Ugudelighed i dens værste Stikelse.

Chicago leverer naturligvis ikke alle disse Ofre; thi de komme fra alle Dele af de forenede Stater. Det mærkeligste er, at Lægerne ikke synes at tro, at de ere beskæftigede med Noget der strider mod Moral eller gode Sæder. De synes ikke at betragte et Spæde-

barns Liv med mere Følelse, end som Slagteren betragter en lille Gris“.

At tænke sig et saadant Menneskeslagteri i en kristen By, og at Mødre kunne ofre deres Afkom i et saadant Moloch's-Tempel, for at skjule deres Skam for en ugudelig Verden, der for en stor Del er meddelagtig i disse Forbrydelser, og dertil gjøre dette uden Anger eller Omvendelse, men maaste, i de fleste Tilfælde, kun for senere at gjentage denne Forbrydelse, efterat have gjentaget Overtrædelserne mod det ijettede Bud, viser hvor dybt Mennesket kan hynke ned under Dyrene, der vilde forjvare deres Afkoms Liv til det Yderste. De jøge at bevare den hvide Anseelse af Uerbarhed og Dyd under den hykkelfte Anstandigheds Raabe; „de have Gudsrygtigheds Stin“ i mange Tilfælde, og ville med skindhellig Rødsel opløste deres blodbesudlede Hænder mod Himlen, over Utahfolkets Familjeforholde; ja den hellige (?) Stad, Chicago, har maaste mere end nogen anden By været Marsag til Kongressjens haarde Lovbestemmelse imod den af Gud i gamle Dage anerkjendte, patriarkalske Egteskabs Orden, der af nogle af de Sidstedages Hellige praktiseres i Utah. Medens retskafne, hæderlige Mænd maa henjufte deres Tid i Fængsel, blandt Landets værste Forbrødere, og emue trofaste Kvinder ligeledes ere ubjatte for Lovens haarde Behandling, fordi de ikke ville fornagte deres naturlige Forhold til deres Børn, er denne Morder-Institution i fuld Virksomhed, i en af Landets største Stæder, og gjør en trivelig Forretning ved aarlig at berøve 30,000 ufødte Børn Livet, fordi „baade Præster og Læger ere interesserede deri“, og fordi at forbrøderste Mænd og Kvinder i det kristelige (?) Amerika behøver saadanne

Midler og Indretninger til at skjule deres Skam. Og dog er det næppe tænkeligt, at Chicago er den eneste Stad i Amerika eller andre Dele af den kristne Verden, hvor den Slags Forretninger florerer, ej heller, at de sex Hundrede Væger og Jordemødre ndgjør hele Antallet paa dem, som „hjælpe unge Damer ud af deres Forlegenhed“. Disse sex Hundrede vidste man om og tillige hvor man kunde finde dem, medens de Ukjendtes Antal ikke lader sig beregne.

Man sender Missionærer fra jaadanne kristelige Stæder som Chicago, New York, London o. s. v. til de stakkels Hedninger i Asien og Afrika, og paa Verne i Havet, for at omvende dem fra deres Bejs's Wildfarelsjer, medens Chicago's og andre kristne Stæders ugudelige Indbyggere gjøre Pengendlægget til Lejesvendenes Lønning, for siden i No og uforstyrret Nydelse af alle Sodama's Vederstyggeligheder, at kunne forfætte deres ryggeløse Levnet. Civilisationen bliver omsider indført efter Chicago-Monstret, og Frelserens Ord til Farisæerne i gamle Dage, vil med endnu mere Eftertryk kunne anvendes paa denne Generation end paa hin: „Ve Eder, I Skriftkloge og Farisæer, I Djenstfalk! at I drage om til Vands og Lands for at vinde en Tilhænger; og naar han er bleven det, gjøre I et Helvedes Bårn af ham, dobbelt mere end I ere.“ (Matth. 23, 15.) Drukkenskab, Uædelighed og alle andre Laster indføres næsten samtidigt med Evangeliet om Jesu frelsende Mission blandt Menneffene. De stakkels Hindu-Kvinder, som for kastede deres Børn i den hellige Flod Ganges, for at sikre sig selv og deres Børn en højere Ulykkelighed herefter, ndviste dog dermed en Slags Kjærlighed til deres Afkom, men dersom de blive omvendte

til den moderne Kristendom og siden skulde følge deres kristelige (?) Chicago, Søstres Exempel, saa vilde de i Fremtiden stille sig af med dem paa en langt mere unaturlig Maade, især hvis det bliver anset nødvendigt at skjule deres egen og Medstyldiges Skam.

For ikke lang Tid siden skete der en delvis Afsløring af det kristelige (?) Liv i Verdensstaden London. Avis-Redaktøren for Pall Mall Gazette gjorde det jaanne, som Times nylig gjorde i Chicago, og bragte derved for Lyset, den mest afskyelige Trafik med unge ufordærvede Piger, til usædeligt Brug for rige Belystninge. De bleve endog udførte til andre Lande, i mange Tilfælde endog uden at ahne i hvilken skrækkelig Hensigt de bleve førte fra deres Hjem. Eløret blev dog kun løftet ganske lidt, og den næsvise Redaktør maatte lide Fængselsstraf, medens de Skyldige under Lovens Beskyttelse, ved at bruge lidt mere Forsigtighed, kunne forfætte deres hemmelige Vederstyggeligheder og alligevel være ansete i Samfundet, som hæderlige Medlemmer og gode Kristne.

Marjagerne til disse Ulykkeligheder, kan man kun søge og finde i de slappe Begreber om Moral og Religion, som gjøre sig gjældende i alle kristne Lande. Man jætter ofte en Ure i sin Skjæbnel, og praler over den Lethed, med hvilken den ivage, tillidsfulde Kvinde ruineres af dem, der burde være hendes Bårn og Hjælp.

I Stedet for at Lovens stærke Arm skulde udstrækkes med Retfærdighedens Sværd, for at straffe Uretfærdigheden og beskytte Kvindens Ulykkelighed, bliver hun som oftest kun hderligere frænklet og forurettet indtil hun synker ned, redningsløst fortabt, medens hendes Forfører, uhindret fortsætter sit Udelæggesværk, og gaar for at

være et hæderligt Medlem af Samfundet. Han lider, i værste Tilfælde, ingen anden Straf, end at betale en ubetydelig Pengefum, under Navn af Underholdning til BARNET, medens dets, almindeligvis, mindre sthydige Moder baade maa bære Omjorg for dets og sit eget Ophold, under de mest ugunstige Forhold. Intet Under derfor, at den ulghkelige forførte Kvinde, kan

forledes til at forebygge en jaadan Tilværelse med Savn og Skam for sig og sit ufødte Barn, ved at ty til jaadanne Midler, som dem, der ere blevne afflorede i Chicago Times. „Naar Uretfærdigheden bliver mangfoldig, skal Kjærligheden blive kold i Mange“. Dette, jagde Frelseren, vilde være een af Træfaldets Følger.

(Fortjættets.)

Et Vidnesbyrd om Livet efter Døden.

Der findes ikke blot Mange som tvivle paa, at der virkelig er et Liv efter Døden, men ogsaa mange højst-forskjellige Meninger hos dem, som tro, at der et Saadant. Ingen Kristen kan tvivle paa et tilkommende Liv, thi det er netop Troen paa Kristi Opstandelse og de Helliggjortes Gjenforening med hverandre og deres Forløjer, som udgjør alle sande Kristnes Haab, og som, under Forfølgelserne, bragte dem til at gaa i Døden med Glæde. Der findes dog i vor Tid mange, som kun tildeels tro paa en virkelig Tilværelse efter Døden, men danne sig de mest besynderlige Forestillinger om Dødstimen og den ved samme foregaaende Forandring eller Overslytning fra dette til det næste Liv. Ofte lader den menneskelige Fornuft sig vildlede af urimelige Fantastibilleder, og lade enten „Englene føre sig lige i Abrahams Skjød“ eller ogsaa indbilde de sig, at Dævlene med Horn, Hestefod og Hale, staa færdige til at spidde den arne Synder i Dødsøjeblikket, og derpaa strax føre ham til det evige Helvede, der brænder med Ild og Svovl. Begge disse, meget almindelige An-

skuelser, ere dog lige urigtige, da ingen af Delene ster.

Der er tidligere ved Tale og Skrift, bleven givet de Hellige og andre af Stjernens Læsere mere rigtige Begreber angaaende dette, for alle Dodelige højst-interessante og vigtige Omne, og vi ville her tilføje endnu et Vidnesbyrd om Livet efter Døden, som ikke kommer fra „Mormonerne“ eller de Sidste-Dages Hellige, men, tilshyueladende, fra et almindeligt Verdensmenneske, der maasse, for han af Erfaring lærte det Modfatte, tvivlede eller havde meget outaagede Begreber om det Tilkom-mende.

Følgende er ndtaget fra „National-Tidenden“:

„For nogle Aar siden, blev en Mand ved Navn George Mc. Gee i Kentucky i Amerika, der var mistænkt for at have myrdet en Handelsrejsende, greben af en rajende Pobelhob og uden mindste Undersøgelse klynget op i det nærmeste Træ. Man kom imidlertid snart til Besindelse og skar ham ned igjen, endnu før Livet var ganske ndslukt i ham. Vagefter opdagedes det, at det var Ansøeren for Hoben, der

havde begaaet Mordet. Hvad Mc. Gee erfarede i de saa Djebliffe, han befandt sig paa Overgangen til den anden Verden, skildrer han som følger:

Efter at mine Bodler havde kastet mig Strikken om Halsen, og den anden Ende over en Gren i det nærmeste Træ, løstede de Legemet op; det gav et gyjeligt Rysk og jeg følte en voldsom Smerte fare igjennem mig. Det var som mine Øjne bleve til Ild og traadte ud af Øjenhulerne. Jeg gjorde Forsøg paa at skrike, men der kom ingen Lyd fra min Strube. Mine Arme vare ikke bundne, og selvfølgelig forsøgte jeg at smoge Kebet over Hovedet for jaaledes at hjælpe Mandedrættet, der ligesom arbejdede paa at trænge ud af alle Porer, baade Bryst og Ryg, men Musklerne paa mine Arme vægrede sig ved at adlyde min Villie. En frygtelig Fornemmelse indfandt sig nu i alle mine Ledemod, der lignede den, man kan tænke sig, vilde fremkomme, naar man blev stukket med glødende Naale. Der gik dernæst frampaglige Rysk igjennem Knæerne.

Disse Fornemmelser, der varede nogle Djebliffe, afløstes derpaa af en yderst behagelig Kølighed, der begyndte nede fra Venene og udbredte sig gradvis over hele Legemet.

Enhvert Dnske om at jresjes forstummede, jeg foretrak at dø. — Næsten alt hvad jeg havde foretaget paa min Livsbane, før lige til de mindste Enkeltheder, med Lhjets Hast gjennem min Sjæl. En fjern Brujen, som af et mægtigt Vandfald, hørtes bestandig tydeligere, indtil Larven næsten blev bedøvende, og forvandlede da pludselig til den skønneste Musik, jeg nogensinde har hørt.

Det blev lyst omkring mig, som af en stærk Solglans, skönt jeg ikke var i Stand til at skjæln nogen bestemt Gjenstand.

Endelig indtraadte Bevidsthed. Dog, det er ikke det rette Udtryk; jeg formaar ikke med Ord at beskrive denne Tilstand, hvori jeg befandt mig. Jeg var mig selv, og ikke mig selv. Det var, som om jeg sejlede hen gjennem Rummet, ondtrent som naar en Fugl svæver gjennem Luften, uden tilspindelende at bevæge Vingerne. En anden Ting, der har gjort et uudslætteligt Indtryk paa mig, var den forfærdelige trykkende Tabshed, — ja, mere end Tabshed — Stilhed, som omgav mig for oven, for neden, og til alle Sider. Men jeg blev ved at svæve fremad, og bestandig fremad, uden at attraa noget, uden at tænke paa noget, uden at haabe noget, og det var, som om den Hast, hvormed jeg bevægede mig fremad og opad, var i bestandig Tiltagen.

Lidt efter lidt begyndte imidlertid denne vidunderlige Følelse at forsvinde. Jeg blev mig igjen bevidst, at jeg følte legemlig Smerte. Det var lige som der var skruet Jernbaand om mit Hoved og Bryst. Jeg mindes at jeg snappede efter Vejret. Jeg hørte Stemmer, men kunde i Forsætningen ikke skjæln eller forstaa et Ord. Saa omsider forstod jeg et enkelt Ord med Mellemrum, og til Slut hørte jeg med fuld Bevidsthed, at mine Barbarer lavedes om, hvad de skulde gjøre med mig; — om de skulde klynge mig op igjen eller føre mig til Fængslet i Smithland (en By i det vestlige Kentucky, ikke langt fra Paducah).

Man skal nu ikke komme og fortælle mig — jaaledes slutter Mc. Gee sin Beretning — at der ikke er noget Liv efter Døden, eller at der ikke er en anden og højere Verden, som vi da træde ind i. Men hvad Slags Verden, det er, veed jeg ikke, men jeg har erfaret, at den er til!

Blandinger.

Kristelig Afgudsdyrkelse. Siden Pavens verdslige Herredomme er ophørt, har han kun meget sjælden udøvet nogen geistlig Funktion i St. Peterskirken. Leo den Trettende havde været Pave i 10 Aar, før han første Gang i denne Egenkab betraadte Peterskirken, han vilde afslutte sit Jubilæumsaar med en højtidelig Funktion og holdt derfor forrige Søndag den næstsidste Dag i det gamle Aar, en Messie i den nævnte Kirke, der i den Anledning var fyldt af over 50,000 Mennesker, som vilde overvære denne sjældne kirkelige Handling. Allerede tre Timer før Messen skulde begynde, var den mægtige Kirke fyldt af en andægtig Skare. I det store Midterstrib dannede pavelige Soldater Spalier op til Hovedalteret, om hvilket der var rejst Tribuner for Diplomater, de pavelige Dignitarier og andre Notabiliteter. Her gjorde de pavelige Kammerherrer, iforte gammel-spanske Dragter, Hønnors, medens pavelige Tropper med store Bjorne-skindshuer holdt Orden i den øvrige Del af Kirken. Klokkerne 3 forkyndte Janfarer, at det pavelige Tog nærmede sig. Paven havde i Forvejen forladt sine Gemakker og begivet sig til Capella della Pieta, hvor han havde ifort sig den gyldne, diamantbesatte Mitra*) og den guldbroderede hvide Silkekappe. Toget bevægede sig i højtidelig Procession til Højaltret. I Spidsen gik Pavens Broder, Kardinal Pieci, omgivet af Nobelgarden, derpaa fulgte Eleverne fra det pavelige Seminarium, Domherrerne, Kardinalerne og tilsidst den hellige Fader, siddende paa en Tronstol, der blev baaren af den pavelige Livvagt. En mægtig Jubel, Haandklap og Leveraab modtog Paven og ledsagede ham op til Højaltret. Leo XIII saa bleg og ihgelig ud, hans graa Hoved bøjede sig under Vægten af den tunge Mitra, og naar han havde hænderne til Betsignelse, støttede han Armene til Vænestolens Sideskytter. Jublen og Begejstringen tog stadig til, og Mængden stimlede sammen til det Sted, hvor Paven vilde uddele Betsignelsen. Ved Altret, der var oplyst af Hundreder af Lys og Lamper, steg Paven ned af Tronstolen, afførte sig det pavelige Smykke og knælede ned for Altret i stille Bon. Der blev affunget en Sang, og derpaa hørte man i den højtidelige Stilhed Paven ifemne et Tedeum. Der indtraadte en kort højtidelig Pause, hvorpaa Tonerne fra et usynligt Orkester bruste gennem Rummet; alle sank paa Knæ, og oppe fra Højaltret uddelte Leo XIII Betsignelsen. Han tog derpaa atter Plads paa Tronen, og i samme Orden som før bevægede Toget sig, ledsaget af de samme Ceremonier, tilbage til Capella della Pieta, hvor Paven afførte sig sine Smykker.

(„National-Tidenden“ 9. Januar.)

Insektregn. Fra Moen meddeler „Møens Folkebl.“ i Søndags, den 3. Februar, at der i Udby's Omegn samt ad Hegneben og Ulsåhale var falden en Insektregn, saa at Jorden mange Steder var dækket af et flere Tommer tykt Lag sorte Insekter, der vare saa smaa, at de kun ret kunde undersøges ved Hjælp af et Mikroskop. Under et saadant viste det sig, at de havde lange Folehorn og paa Bagkroppen lige som et Par krumme Hager. Det turde formentlig have sin store Interesse at faa disse haardsvorne Smaadyr undersøgt; de syntes at befinde sig yderst vel paa den frozne Jord.

(„Aftenbladet“.)

*) Den med en tredobbelt Krone, smykkede Gue.

Dødsfald.

Peter Jensen døde i Mayfield, San Pete Co., Utah, den 7. December 1888. Han var født i Sverrig den 21. Januar 1819; annammede Evangeliet i Danmark 1877 og emigrerede til Utah 1879.

Sidse Marie Nielsen døde i Draper, Utah, den 24de December 1888. Hun var født i Kornrup, Sjælland, Danmark, 1805; annammede Evangeliet 1852, og emigrerede til Utah 1875.

Loni, Datter af Frederik og Sophie Christensen, døde i Fairview San Pete Co., Utah, den 1. Januar 1889, 2 Aar og 8 Dage gammel.

Amund Hansen døde den 5. Januar 1889 i Saltstaden. Han var født i nordre Døalen, i Norge, blev døbt til Jesu Kristi Kirke den 21. Januar 1869 i Kristiania og blev, efter sin Ankomst til Utah, ordineret til en af de Halvfjers, den 22. Oktober 1876. Han efterlader en Enke med 6 unaa Børn.

Gunder Anderjen Ugland, døde i Logan, Utah, den 6. Januar 1889 af Alderdoms Svaghed. Han var født i Sætersdal i Norge, den 4de Jan. 1813; blev døbt af Vidste C. C. N. Christensen i Nærheden af Kristianssand 1855 og emigrerede med sin Familie til Utah nogle Aar senere.

Glade Tidender!**En Indbydelse til Guds Rige,**

er Titlen paa et nyt Skrift, som er udkommet. Det udgjør otte Sider og omhandler Evangeliets første Principer i en kort, men meget tydelig Form. De tidligere Skrifter: „Indbydelse til Guds Rige“ og „den eneste Vej til Salighed“ ere udsolgte og ville ikke udkomme mere, da dette Skrift svarer til Njemedet med begge de andre. Agenterne ville behage at indsende deres Ordre.

Red.

Indhold.

Guds Profeter i gamle Dage	145	Et Vidnesbyrd om Livet efter Døden	157
Red. Bem.:		Blandinger	159
Ansvarlighed ved et præsidere	152	Dødsfald	160
Nutiden fremviser Træfsaldets Følger	154	Glade Tidender	160

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. D. Fjeldsted**, Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos **J. E. Bording** (R. Peterjen).